

[Harald Petersen.]

at foretage flygtningebevogtningen, vil jeg gerne sige, at hæren overtog denne opgave efter indtrængende opfordring fra alle sider. Og havde hæren ikke overtaget den, måtte man have beslaglagt andet indkaldt personel til denne opgave, der jo skulle løses. Politiet kunne ikke på det daværende tidspunkt, skønt det var en politimæssig opgave. Havde hæren ikke overtaget den, skulle man have brugt CB-mandskab, hvad man også gjorde visse steder, men det var ikke med noget strålende resultat. Det var derfor udfra en saglig overvejelse, til trods for at det var en tyngende byrde, at militæret overtog denne bevogtning af de store flygtningelejre i disse år.

De tal, jeg her har nævnt, beløber sig til godt og vel 8 000 mand, og når vi indkaldte 10 000 mand, var det udfra den gamle erfaring, at en del af hvert rekruthold, et vist procentvist tal hvert år går til uddannelse på de militære skoler; medens en anden del under tjenestens gang viser sig uegnet til militærtjeneste og derfor bliver hjemsendt. Der er altså ikke et lighedstegn mellem indkaldelsernes størrelse og den størrelsesorden, vi har til effektiv uddannelse indenfor våbnene.

Således ligger de rent faktiske forhold for de års vedkommende, i hvilke jeg havde med disse ting at gøre. Når vi nu kan gå til en nedsættelse — og efter min mening bør gå til en nedsættelse —, er det udfra den saglige vurdering, at en række af de ekstraordinære opgaver, vi en overgangstid havde, er bortfaldet, og den brigade, vi havde i Tyskland, er reduceret til en fjerdedel, og når vi nu skal gå til en nedsættelse, er det udfra en ganske saglig og nøgtern betragtning af, hvad vi kan opnå af effektiv uddannelse med de befalingsmandsrammer, vi råder over, og med de kasereringsforhold, der er tilstede.

Jeg tror, man kan sige, at denne overenskomst, hvori den højtærede minister og også mit parti deltager, har skabt et grundlag, der er forsvarligt, og som åbner mulighed for, at der kan finde en uddannelse sted, som er effektiv, og hvortil man har det fornødne rutinerede befalingsmandskab. Det er denne saglige forudsætning, som mit parti har bøjet sig for, idet vi ikke ønsker at indkalde flere i øjeblikket, end vi har en rimelig udsigt til at kunne uddanne på effektiv måde.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard behøver såmænd ikke at prædike moral for os andre, for sandheden om den militære administration er jo, at i de overgangsår, vi har gennemlevet, har forøgelsen af rekrut-

styrken til det store tal slet ikke været udtryk for nogen sadistisk lyst til at se så mange unge mennesker i trøjen som overhovedet muligt. Nedsættelsen af rekrutstyrken havde det — om den kunne være sat i et rimeligere forhold til den langsomme genopbygning af de faste rammer af befalingsmænd — været behageligere at kunne starte med i 1945; men som jeg har understreget et par gange, har det været de foreliggende konkrete opgavers art og omfang, der har begrundet de indkaldelser, vi har haft, og da der nu er sket ændring i de forudsætninger, hvorunder vi hidtil har arbejdet med disse spørgsmål, går vi altså til en midlertidig nedsættelse, indtil forholdene ændrer sig, og indtil bedre forudsætninger er skabt.

Jeg vil gerne føje til, at den overenskomst, der er sluttet mellem den højtærede minister og os andre, hviler, som også ministeren sagde, på et skøn over, hvad man må anse for at være opnåeligt; men efter det materiale, vi har haft til rådighed til at bygge vort skøn på, tror jeg, man kan sige, der er opnået en forsvarlig løsning.

Hele dette spørgsmål om uddannelsesmuligheder, det indkaldte mandskabs størrelse, er også et spørgsmål, der for venstre er kædet sammen med hele den almindelige militærpolitiske og udenrigspolitiske situation, som vi under de givne forhold har at tage hensyn til, lige så vel som det, der er nævnt så mange gange, hensynet til et effektivt beredskab året rundt under de nuværende forhold, har vejet til ved vore overvejelser.

Spørgsmålet om tjenestetiden dyrkes jo af det radikale venstre med lidenskab ved alle mulige lejligheder. Jeg vil derom sige, at jeg har den samme opfattelse nu som tidligere, at tjenestetiden bør rationaliseres og effektiviseres, men jeg vil også gerne understrege nu, som jeg har gjort tidligere, at det er ikke nok med at slynge disse fraser ud i luften, for til en effektiv uddannelse er der knyttet ganske reelle og konkrete betingelser, der muliggør den større effektivitet. Det drejer sig ikke alene om skydebaner og øvelsespladser, materiel o. s. v., men mange andre ting, som naturligt må glide ind i overvejelserne i det øjeblik, man kræver en nedsættelse af tjenestetiden, og det er ikke sikkert, at en nedsættelse af tjenestetiden rent pengemæssigt vil opveje de grundlæggende merudgifter, som man på disse områder må påtage sig for at nå dette mål, og endelig er der jo, hvad angår tjenestetiden, naturligvis også i den kommende tid hensyn at tage til det beredskab, som man under de givne forhold fra de ansvarlige myndigheders og den